

L'home del frac

Alberto Ramos

setembre de 2014

PERSONATGES

HABITANT, uns quaranta anys.

VISITANT, la mateixa edat, o potser més.

ESPAI

Una sala d'estar. A un extrem hi ha una porta oberta que dóna a les habitacions. A l'extrem oposat, una altra porta oberta que comunica amb el rebedor. Al fons hi ha un moble bar. Al centre hi ha un sofà, una butaca i una taula de cafè. I a la taula, una guia de Nova York.

Un tret.

Silenci.

HABITANT (VEU): Merda. *(Pausa.)* Merda.

De la porta que dóna a les habitacions apareix l'HABITANT. Du una pistola i unes sabatilles d'estar per casa amb forma d'urpes de felí.

Es mira la pistola. Tremola.

HABITANT: Merda. Merda. Merda.

La tremolor es va transformant en ràbia. Llença la pistola al sofà.

HABITANT: Merda!!!!

Ja s'ha començat a calmar, quan sona el timbre de l'entrada. Amb insistència.

HABITANT: *(En veu baixa.)* Merda.

L'HABITANT intenta ignorar-lo, però el timbre no para de sonar.

Surt al rebedor.

HABITANT (VEU): ¿Què/

VISITANT (VEU): Tanqui!!

HABITANT (VEU): ¿Però què/

Se sent un cop de porta fort.

Entra el VISITANT, amb pas decidit i nerviós. Porta un frac, un barret de copa i un maletí negre. L'HABITANT entra darrere seu.

HABITANT: ¿Es pot saber/

VISITANT: Ha tancat?

HABITANT: ¿Es pot/

VISITANT: Ha tancat?!

HABITANT: No.

VISITANT: No ha tancat?!!!

HABITANT: No!

El VISITANT surt i torna a entrar.

VISITANT: És tancat.

HABITANT: És clar que és tancat! Ha tancat vostè!

Pausa.

VISITANT: Sí, té raó. Ho sento. M'he posat molt nerviós.

HABITANT: Li puc fer una pregunta?

VISITANT: Una pregunta?

HABITANT: Si no és massa indiscreció.

VISITANT: No, és clar que no.

HABITANT: No puc fer-li la pregunta?

VISITANT: No, no, no és massa indiscreció. Sisplau, pregunti.

HABITANT: Molt bé. *(Pausa.)* Es pot saber què collons fa vostè a casa meva?!!

VISITANT: Jo/

HABITANT: No he acabat.

VISITANT: No ha acabat la pregunta?

HABITANT: Sí, però en tinc una altra. *(Pausa.)* Qui collons li ha donat permís per entrar?!!

VISITANT: En realitat, és la mateixa pregunta.

HABITANT: No. No ho és.

VISITANT: *(Torna a posar-se nerviós.)* Sí que ho és. És la mateixa pregunta formulada de manera diferent.

HABITANT: No hi estic d'acord.

VISITANT: Faci'm cas. És la mateixa pregunta. En essència.

HABITANT: Bé, tant se me'n fot. Perquè en tinc una altra.

VISITANT: Una altra pregunta?

HABITANT: Sí.

VISITANT: Llavors ja seran dues preguntes.

HABITANT: O tres.

VISITANT: O una, depenent de si la tercera ve a dir el mateix que la primera i la segona. Les quals, com ja he dit, són essencialment la mateixa. *(Pausa.)*
Endavant. Pregunti.

Pausa.

HABITANT: Qui collons és vostè?!!!

Silenci.

VISITANT: Començaré per la primera pregunta, si no li fa res. Sóc a casa seva perquè m'estan perseguint.

HABITANT: L'estan perseguint?

VISITANT: Sí.

HABITANT: Qui?

VISITANT: Qui?

HABITANT: Qui l'està perseguint?

VISITANT: Li agrada fer preguntes, a vostè.

HABITANT: Ja està bé de prendre'm el pèl, collons!! De fet, m'és absolutament igual saber qui és vostè, ni què hi fa, aquí, ni qui collons l'està perseguint. Marxi de casa meva ara mateix!

L'HABITANT tira del maletí.

VISITANT: Primer deixi'm explicar-li.

HABITANT: No vull que m'expliqui res.

VISITANT: Sisplau.

HABITANT: Que no vull que m'expliqui res.

VISITANT: Bé, molt bé. Doncs no l'hi explico. De fet, no cal. Només ha de mirar per l'espiera.

HABITANT: Quina espiera?

VISITANT: L'espiera. L'espiera de la porta. *(Pausa.)* La *mirilla*.

HABITANT: Ah, l'espiell.

Pausa.

VISITANT: Sisplau, només li demano que hi doni un cop d'ull. No li costa pas res.

(Pausa.) Sisplau.

L'HABITANT surt. Torna a entrar.

HABITANT: Que no ve?

VISITANT: Tranquil, que no m'escaparé.

L'HABITANT és a punt de protestar, però finalment surt. El VISITANT s'acosta al sofà. Contempla la pistola, amb curiositat però sense sorpresa.

Entra l'HABITANT.

VISITANT: *(Sobradament ansiós.)* I bé?

HABITANT: Què?

VISITANT: No l'ha vist?

HABITANT: No. Què se suposa que havia de veure?

VISITANT: Si l'hagués vist ho sabria.

HABITANT: Llavors no l'he vist.

VISITANT: N'està segur?

HABITANT: Sí, no? Si l'hagués vist ho sabria. M'ho acaba de dir vostè mateix fa un segon. Se'n recorda? Segur que se'n recorda, perquè m'ho acaba de dir fa un

segon. Fa un segon. ¿O potser vostè és com els peixos, que tenen una memòria d'un segon? O de dos, o de tres, ara no me'n recordo.

El VISITANT deixa el maletí sobre la taula i surt. Torna a entrar.

VISITANT: Miri-hi ara.

HABITANT: Que hi miri?

VISITANT: Sisplau.

L'HABITANT s'arronsa d'espatlles i surt.

VISITANT: La veu?

HABITANT (VEU): Només veig el replà, i l'escala.

L'HABITANT entra.

HABITANT: Quan es cansi de jugar digui-m'ho.

VISITANT: Jo no estic jugant.

HABITANT: No, ja...

VISITANT: És ella qui està jugant.

HABITANT: Ella?

VISITANT: Ara hi és, ara no hi és. Ara s'amaga, ara no s'amaga.

HABITANT: Qui és ella?

VISITANT: Ella. La meva perseguidora.

HABITANT: És una dona? *(Pausa.)* L'està perseguint una dona?

VISITANT: No ho sé. No sabria dir-l'hi.

HABITANT: Doncs si vostè no ho sap...

VISITANT: Segur que no l'ha vista?

HABITANT: Que no, collons. *(Pausa.)* Bé, ho sento. Ja m'he cansat. Ara, agafi la seva maleta i vagi-se'n.

VISITANT: Maletí.

HABITANT: Agafi el seu maletí i vagi-se'n.

VISITANT: No puc. M'està esperant. Està amagada.

HABITANT: Vol que truqui a la policia?

L'HABITANT agafa el seu mòbil.

VISITANT: No. No serviria de res. S'amagaria.

HABITANT: No m'ha entès. *(Pausa.)* Si no marxa ara mateix, trucaré a la policia.

(Mirant el mòbil.) Merda, no funciona.

VISITANT: Doncs truqui'ls, si li ve de gust. Però jo no me'n vaig.

HABITANT: S'estima més que truqui a la policia?

VISITANT: Sí.

HABITANT: Per què?

VISITANT: Perquè ella és a fora.

HABITANT: Qui és ella? *(Pausa.)* Qui és ella?

Pausa.

VISITANT: La Pantera Rosa.

HABITANT: Qui?

VISITANT: La Pantera Rosa. M'està perseguint la Pantera Rosa.

Pausa.

HABITANT: Ah. Molt bé. Haver començat per aquí. Per què no m'ho havia dit abans?

VISITANT: L'hi dic ara.

HABITANT: Per què no m'ha dit des de bon començament que l'estava perseguint un puto dibuix animat?

VISITANT: En realitat no/

HABITANT: Em podia haver dit: "Sisplau, necessito amagar-me a casa seva perquè m'està perseguint la Pantera Rosa." No era tan difícil, i a mi m'hauria servit per fer-me ràpidament càrrec de la situació i obrar en conseqüència. ¿Perquè quina mena de persona seria si no pogués acollir a casa meva a un perfecte desconegut

que està sent perseguit per un personatge de dibuixos animats?

VISITANT: No em creu?

HABITANT: Sí que el crec. El que passa és que ara tinc un dubte. Ara no sé si he de trucar a la policia o al manicomi.

VISITANT: No em creu. (*Silenci.*) Què he de fer perquè em cregui?

HABITANT: No dir mentides.

VISITANT: No he dit cap mentida.

HABITANT: No el crec.

VISITANT: No em creu. (*Pausa.*) Només em faltava això. No em creu.

HABITANT: Ho sento, però un altre cop s'haurà d'empescar una excusa més bona.

La Pantera Rosa! Vinga, va. Per favor. (*Pausa.*) Marxi.

VISITANT: Molt bé, marxaré. Però primer doni'm un minut, un minut, tampoc li'n demano tant, doni'm un minut per deixar-me explicar-li per què em persegueix la Pantera Rosa. Un minut.

HABITANT: Trenta segons.

VISITANT: Quaranta-cinc.

HABITANT: Vint-i-cinc segons.

VISITANT: Trenta segons.

HABITANT: Vint segons. Dinou segons. Divuit.

VISITANT: La Pantera Rosa em persegueix per un deute.

HABITANT: Per un deute?

VISITANT: Per un deute. És que el frac és llogat. És llogat i ja fa temps/

HABITANT: Quin frac?

VISITANT: Aquest frac.

HABITANT: Ah, és un frac.

VISITANT: És clar que és un frac. Què es pensava que era?

HABITANT: Bé, no sé...

VISITANT: És un frac. Un frac llogat. I ja l'havia d'haver tornat. Dilluns passat/

HABITANT: Dilluns passat l'havia d'haver tornat. Molt bé. I per què collons m'explica tot això?

VISITANT: Dilluns passat va fer vuit anys que l'havia d'haver tornat.

HABITANT: Vuit anys?

VISITANT: Vuit anys.

HABITANT: L'haurà rentat, com a mínim.

VISITANT: És clar que l'he rentat. Que me'l poso cada dia, sap?

HABITANT: No, no ho sabia.

VISITANT: Doncs sí. Me'l poso cada dia. Per mi és com una segona pell.

HABITANT: Potser el podia haver comprat, no li sembla?

VISITANT: Per què ho diu, això?

HABITANT: Bé, com que diu que és llogat... Tot i que en realitat no m'interessa. Ara, sisplau, no m'ho faci repetir un altre cop. Marxi.

VISITANT: Li acabo d'explicar per què em persegueix la Pantera Rosa, i encara vol que marxi?

HABITANT: No, vostè no m'ha explicat per què el persegueix la Pantera Rosa. Només m'ha explicat que la seva levita és llogada.

VISITANT: I per això em persegueix la Pantera Rosa! A més, no/

HABITANT: Perquè porta una levita llogada?

VISITANT: No és una levita. És un frac. Del francès *frac*, que prové de *frock*, una paraula anglesa que vol dir/

HABITANT: Granota.

VISITANT: Hàbit de frare. I *frock* és un terme derivat del francès antic *froc*, que també vol dir hàbit de frare, i que té l'origen en el fràncic *hrokk*, que significa/

HABITANT: Molt bé, però no entenc/

VISITANT: El que distingeix el frac de la levita són els faldons. Ho veu? Els del frac són només al darrere, i no envaeixen la part davantera de la cintura. En canvi, la levita, del francès *lévite*, i aquest, del llatí *levita*, individu de la tribu israelita de Leví, que a les obres de teatre de temps enrere s'acostumava a representar amb uns vestits molt semblants a les levites, però no als fracs, perquè els faldons de les levites, i aquí és on volia anar a parar, envolten les cuixes pel darrere i pel davant. I els faldons del frac, com pot comprovar, només ocupen la part del darrere. Li ha quedat clar?

HABITANT: D'acord, no és una levita. És un frac. Però jo el que vull saber és què collons hi té a veure que vostè dugui un frac llogat amb el fet que hi hagi una Pantera Rosa al replà de casa meva.

VISITANT: Doncs està claríssim. Fa vuit anys que l'havia d'haver tornat.

HABITANT: No ho entenc.

VISITANT: No ho entén?

HABITANT: No, no ho entenc.

VISITANT: Què és el que no entén?

HABITANT: Que hi hagi una Pantera Rosa al replà de la *meva* casa perquè *vostè* no ha tornat el seu... frac. Que li persegueixi la Pantera Rosa i *vostè* entri a casa *meva* sense permís, com si fos un puto ocupa. No veu que no té cap sentit?

VISITANT: Jo no sóc un ocupa.

HABITANT: *Vostè* no paga els fracs.

VISITANT: No barregem els temes. Que si comencem a barrejar temes no ens entendrem.

HABITANT: És que no ens estem entenent.

VISITANT: Doncs col·labori! Si no hi posa res de part seva, és clar que no hi haurà manera d'entendre'ns.

HABITANT: Però és que jo no vull entendre'm amb *vostè*! Ni amb *vostè* ni amb ningú. De fet, fa només un moment...

Pausa.

VISITANT: Digui.

HABITANT: No res.

VISITANT: Parli. Digui el que estava a punt de dir. L'escolto.

HABITANT: No... No és assumpte seu.

VISITANT: Si *vostè* ho diu.

HABITANT: I tant que ho dic! No és assumpte seu.

VISITANT: Això ja ho ha dit.

Pausa.

HABITANT: Marxi.

VISITANT: De debò que no sap per què em persegueix?

HABITANT: No, i la veritat és que no/

VISITANT: Faci un esforç, home. Que no és tan difícil.

HABITANT: És que no m'interessa.

VISITANT: Ja es rendeix?

HABITANT: No em rendixo. El que passa és que no m'interessa.

VISITANT: No és que no l'interessi. El que passa és que s'ha rendit. No estava madur, va dir la guineu.

HABITANT: Guineu? De quina guineu em parla?

VISITANT: La de la faula, és clar. La faula de la guineu que no podia arribar al raïm.

HABITANT: No era un llop?

VISITANT: No, era una guineu.

HABITANT: Ja. *(Pausa.)* I que té a veure ara una guineu amb la Pantera Rosa?

VISITANT: Li estic dient/

HABITANT: Marxi.

VISITANT: Un altre cop?

HABITANT: És que encara no ha marxat.

VISITANT: Primer li he d'explicar per què em persegueix la Pantera Rosa.

HABITANT: Va, vinga, expliqui-m'ho i marxi.

VISITANT: Vol que l'hi expliqui?

HABITANT: Sí.

VISITANT: Ja es rendeix, doncs?

HABITANT: Sí, em rendixo! No tinc ni idea de per què hi ha una Pantera Rosa al replà. Segons vostè, és clar, perquè jo no he vist cap pantera, ni rosa ni de cap color.

VISITANT: No és una pantera.

HABITANT: Ara! Ara ens comencem a entendre!

VISITANT: No és una pantera. És un home disfressat de pantera. O una dona. És un home o una dona disfressada de Pantera Rosa.

HABITANT: Ho està dient de debò?

VISITANT: És clar! O potser es pensava que m'estava perseguint un personatge de dibuixos animats?

HABITANT: Jo no em pensava res. L'únic que pensava, i ho continuo pensant, és

que vostè està com un llum. Com un puto llum.

VISITANT: S'equivoca.

HABITANT: No, no m'equivoco. És que no se n'adona? No se n'adona, que això que diu no té cap ni peus?

VISITANT: Sí que en té. Però deixi que l'hi expliqui, ja que no és capaç d'arribar a cap conclusió per vostè mateix. *(Pausa.)* La Pantera Rosa em persegueix per un deute.

HABITANT: Això ja m'ho ha dit.

VISITANT: Ja l'hi he dit?

HABITANT: Sí. Em sembla que sí.

VISITANT: Aleshores/

HABITANT: El que no m'ha dit és perquè aquest home, o dona, es disfressa de pantera.

VISITANT: De Pantera Rosa.

HABITANT: Per què?

VISITANT: Per avergonyir-me.

HABITANT: Per avergonyir-lo?

VISITANT: Sí, per avergonyir-me. Perquè tothom sàpiga que tinc un deute.

HABITANT: Però... com... com ho poden saber, si no els hi diu?

VISITANT: De debò que no ho sap?

HABITANT: No.

VISITANT: De debò que no sap que quan algú et va al darrere disfressat de Pantera Rosa és perquè tens un deute?

HABITANT: No, no ho sé. Bé, sí, ara sí que ho sé. Ho sé perquè m'ho acaba de dir. M'ho ha dit fa un moment. Però si no m'ho hagués dit, si no ho diu, la gent no ho pot saber.

VISITANT: Prou que ho saben.

HABITANT: Què vol dir?

VISITANT: Que ho saben. Tothom ho sap.

HABITANT: No, no ho saben. Jo no ho sabia.

VISITANT: Vostè no, però la gent, la majoria de la gent sí que ho sap. La major part de la població sap que si la Pantera Rosa et persegueix és perquè tens un deute.

I no només la Pantera Rosa, és clar, també/

HABITANT: La gent ho sap?

VISITANT: És clar que ho sap!

HABITANT: Doncs no ho sabia.

VISITANT: Bé, suposo que és impossible que ho sàpiga tothom. De la mateixa manera que és impossible que tothom sàpiga qui és Nelson Mandela.

HABITANT: Jo sí que sé qui és Nelson Mandela.

VISITANT: És un exemple.

HABITANT: I no només jo. Tothom sap qui és Nelson Mandela.

VISITANT: S'equivoca.

HABITANT: No, de debò...

VISITANT: Se sorprendria si sabés la de gent que no sap ni sabrà mai qui és Nelson Mandela.

HABITANT: Bé, el món...

VISITANT: I no parlo del món. Parlo de la terra. De Catalunya, de Barcelona, d'aquest mateix barri. Vostè sap quants dels seus veïns no saben qui és Nelson Mandela?

HABITANT: No, no ho sé. *(Pausa.)* I vostè?

VISITANT: No, jo tampoc no ho sé. Però segur que en són molts. N'estic convençut. Hi posaria la mà al foc. *(Pausa.)* No em creu?

HABITANT: Sí, bé, potser sí. Però no sé què té a veure això amb la Pantera Rosa.

VISITANT: Hi té molt a veure. De la mateixa manera que hi ha moltíssima gent que no sap qui és Nelson Mandela, també hi ha moltíssima gent que no sap que si la Pantera Rosa et va al darrere vol dir que tens un deute pendent de pagar i/

HABITANT: Ahà! O sigui, que reconeix que hi ha molta gent que no sap això de la Pantera Rosa i els deutes.

VISITANT: No, molta gent, no. Moltíssima gent.

HABITANT: Llavors...

VISITANT: Però moltíssima gent no és res. En termes absoluts, moltíssima gent és una misèria. Moltíssima gent és molt poca gent comparada amb la quantitat de gent que sí que ho sap. Amb la quantitat de persones que, si em troben pel carrer amb una Pantera Rosa al darrere, sabran que jo he contret un deute amb algú i

que no he fet l'esforç –o no me n'he sortit, tant se val– per pagar-lo. *(Pausa.)* Ho entén, ara?

HABITANT: Sí. Em sembla que sí. Però... hi ha una cosa... hi ha una cosa que no acabo d'entendre.

VISITANT: Diguí'm.

HABITANT: No entenc... No entenc per què s'ha d'averkonyir. Vull dir, li fa vergonya que la gent sàpiga que té un deute?

VISITANT: En realitat/

HABITANT: Se sent averkonyit per haver-me confessat que té un deute des de fa set anys?

VISITANT: Vuit. Vuit anys.

HABITANT: Li fa vergonya?

VISITANT: Vostè no ho entén.

HABITANT: Això mateix li estic dient. Que no ho entenc.

VISITANT: Vostè no en té ni idea. La Pantera Rosa em matarà.

HABITANT: De vergonya?

VISITANT: Com?

HABITANT: El matarà de vergonya?

VISITANT: No.

HABITANT: Llavors...

VISITANT: Em matarà. Em matarà de gana.

HABITANT: Què vol dir?

VISITANT: A veure com l'hi explico. Que la Pantera Rosa em segueixi a tot arreu és molt perjudicial per a la meva credibilitat.

HABITANT: Va, home!

VISITANT: Sisplau, deixi'm continuar. Si la gent sap que tinc un deute per pagar, llavors es pensaran que no sóc una persona solvent. Econòmicament solvent. Ho entén?

HABITANT: Sí, crec que sí.

VISITANT: Imagini's ara que jo he d'anar al banc. Que he d'anar al banc per demanar un crèdit. Entro al banc i la Pantera Rosa hi entra just al darrere. Encara que jo ho intenti dissimular, saltarà a la vista de tothom que m'està seguint. Que

m'està seguint a mi. I per què m'està seguint? Perquè tinc un deute. Perquè no sóc una persona solvent o, dit amb unes altres paraules, perquè sóc un morós. I vostè creu que el banc li donarà un crèdit a un morós?

HABITANT: Bé, potser...

VISITANT: Si tinc una Pantera Rosa al darrere, no tinc cap mena de credibilitat. I si no tinc credibilitat, no tinc crèdit. No hi ha credibilitat, no hi ha crèdit. Això és així.

HABITANT: Ja ho veig.

VISITANT: I això no és tot. Perquè si no em donen el crèdit, no podré pagar el deute. I si no pago el deute, la Pantera Rosa em seguirà perseguint i jo no tindrè credibilitat per demanar un crèdit que em permeti pagar l'amo del frac per tal que la Pantera Rosa em deixi de perseguir. És un peix que es mossega la cua.

HABITANT: Ja, però... però que no treballa, vostè?

VISITANT: Què vol dir?

HABITANT: Que si no treballa. Que si no té cap feina que li permeti pagar el frac.

VISITANT: Aquesta és una altra. Resulta que la manca de credibilitat també afecta la meva feina. No puc treballar si tinc una Pantera Rosa al darrere. *(Pausa.)* Bé, en realitat no es tracta tant d'una manca de credibilitat com d'una disminució considerable de l'autoritat moral necessària per exercir la meva professió. No sé si m'entén.

HABITANT: Crec que no...

En aquest moment, l'HABITANT veu la pistola. Corre cap al sofà, s'hi asseu i l'amaga sota un coixí.

VISITANT: Li passa res?

HABITANT: No, no, no. Sí! M'acaba de venir un mareig. Però ja se m'ha passat. De vegades em passa. És que m'estic moltes hores dempeus i la sang em baixa a les cames i als peus, i se'm buida el cervell... Bé, però no és res greu, eh? Després m'hi assec i se'm passa. *(Dóna uns copets al coixí sobre la pistola.)* Aquest sofà m'ha salvat la vida en més d'una ocasió.

El VISITANT roman dret, estranyament inexpressiu.

HABITANT: Es pensa quedar aquí, com un estaquirot?

El VISITANT és a punt de seure a la butaca.

HABITANT: Què fa?

VISITANT: M'hi assec.

HABITANT: Jo no li he donat permís per seure.

VISITANT: Però m'ha dit que/

HABITANT: Volia dir que no es quedés aquí. (*Aixecant-se.*) Sisplau, vagi-se'n.

VISITANT: No.

HABITANT: Vagi-se'n ara mateix o...

VISITANT: O què? Què em farà? (*Somriu.*) M'amenaçarà amb una pistola?

Silenci.

VISITANT: Ho sento. És que hi ha la Pantera Rosa.

HABITANT: Deixi estar la Pantera Rosa.

Silenci.

HABITANT: Va, home, segui.

L'HABITANT torna a seure al sofà. El VISITANT seu a la butaca.

VISITANT: Veig que ha entrat en raó.

HABITANT: No, no he entrat en raó. El que passa és que estic cansat. Molt cansat.

VISITANT: Ho entenc.

HABITANT: Vostè no entén res.

Silenci.

El VISITANT agafa la guia de Nova York.

VISITANT: Nova York? (*Fullejant-la.*) Jo no hi he estat mai. I vostè?

HABITANT: Tampoc.

VISITANT: Però veig que està preparant el viatge. Tot és ple de post-its. Rockefeller Center, Empire State Building, les Torres Bessones. Aquest post-it ja el pot treure. Ja fa temps que no hi són, les Torres Bessones. (*Li llança un post-it.*) Aquesta guia és una mica antiga. Quan la va comprar?

HABITANT: (*Mirant el post-it.*) Sisplau...

VISITANT: No, si jo ho entenc. Vols fer un viatge, i ho vas deixant, i deixant. I deixant. Jo mateix, sense anar més lluny, ja fa temps que hi hauria anat, a Nova York. És un viatge que sempre m'ha fet molta il·lusió. Brooklyn, Harlem, el Bronx, el Central Park, la Grand Central Station, Hell's Kitchen. (*Pausa.*) La Cuina de l'Infern. (*Pausa.*) Times Square, Madison Square, l'Estàtua de la Llibertat. Recorda quan la van casar amb l'estàtua de Colom? Va ser per les Olimpíades. Ho recorda? Em pregunto si continuen casats. Potser es van acabar divorciant, o van anul·lar el matrimoni. Això es pot fer, si no s'ha consumat: s'anul·la el matrimoni i aquí no ha passat res. Si no s'ha consumat, vostè ja m'entén. I no crec jo que. (*Pausa.*) És clar, que si van anul·lar el matrimoni no ho van dir pas. No els hi interessa. Perquè era un matrimoni de conveniència, i no els convenia que se'n parlés, de l'anul·lació. (*Pausa.*) Ja sé que pot semblar una ximpleria, però sempre he volgut pujar a l'Estàtua de la Llibertat. Però és clar, val diners, i ara mateix no m'ho puc permetre. Si ni tan sols puc pagar el lloguer del frac.

HABITANT: I per què el vol?

VISITANT: El frac?

HABITANT: Sí. Per què el vol?

VISITANT: Ja l'hi he dit, no?

HABITANT: Sí?

VISITANT: Sí. No?

HABITANT: No.

VISITANT: Doncs no. No l'hi he dit.

HABITANT: I...?

VISITANT: Vol saber per què vull el frac?

HABITANT: Sisplau.

VISITANT: Perquè el necessito.

HABITANT: Perquè el necessita?

VISITANT: Perquè el necessito.

HABITANT: Per què el necessita?

VISITANT: Perquè si no el dugués aniria nu.

HABITANT: Nu.

VISITANT: Sí. Nu. Si no dugués el frac aniria nu. I vostè deixaria entrar a casa seva a un desconegut nu?

HABITANT: No.

VISITANT: Per això vull el frac. Per no anar nu.

HABITANT: Ja. (*Pausa.*) I no du res...?

VISITANT: Res?

HABITANT: Sota el frac. No du res sota el frac?

VISITANT: Per què m'ho pregunta?

HABITANT: No, per res.

VISITANT: Ho sento, però no m'agrada que em facin aquesta mena de preguntes. Trobo que no hem arribat a aquest nivell de confiança.

HABITANT: Ja, però...

VISITANT: Així que, sisplau, li demanaré que no em torni a fer aquesta pregunta.

D'acord?

HABITANT: D'acord.

VISITANT: Molt bé.

Pausa.

HABITANT: I diu... diu que porta el frac per no 'nar nu?

VISITANT: Això he dit.

HABITANT: I per què un frac?

VISITANT: I per què no?

HABITANT: Bé...

VISITANT: M'hi trobo molt còmode, amb el frac. És com una segona pell, per a mi.

HABITANT: Això ja ho ha dit.

VISITANT: Ja ho he dit?

HABITANT: Sí.

VISITANT: No m'estranya. Vostè no para de fer-me les mateixes preguntes.

HABITANT: Bé, això és perquè trobo que les seves respostes són...

VISITANT: Què són?

HABITANT: Són insatisfactòries.

VISITANT: Insatisfactòries?

HABITANT: Sí.

VISITANT: I quina seria per a vostè una resposta satisfactòria?

HABITANT: Doncs seria una resposta que em deixés satisfet. Una resposta que no m'obligués a repetir la mateixa pregunta una vegada i una altra i una altra.

VISITANT: Pregunti.

HABITANT: Que pregunti?

VISITANT: Sí, pregunti. Torni a fer la pregunta.

HABITANT: Quina?

VISITANT: "Per què el vol, el frac?"

HABITANT: Per què el vol, el frac?

VISITANT: Perquè el necessito. El necessito per exercir la meva feina.

HABITANT: Quina feina?

VISITANT: Bé! Molt bé! Així m'agrada! Per fi em fa una pregunta nova.

HABITANT: Quina feina?

VISITANT: Ja hi tornem, amb les repeticions. (*Pausa.*) De debò que no ho ha endevinat?

HABITANT: No.

VISITANT: De debò que no ha endevinat a què em dedico?

HABITANT: Aquesta pregunta ja me l'ha fet.

VISITANT: Sóc cobrador de morosos.

HABITANT: Cobrador de morosos?

VISITANT: Cobrador de morosos.

HABITANT: Cobrador de morosos com la Pantera Rosa?

VISITANT: Exacte.

HABITANT: Cobrador de morosos.

VISITANT: I a molta honra.

HABITANT: Llavors, si ho he entès bé, porta frac per avergonyir la gent.

VISITANT: Més o menys.

HABITANT: I no els avergonyiria més si anés despullat?

VISITANT: Despullat?

HABITANT: Sí, despullat. Nu.

VISITANT: No sé d'on li ve aquesta obsessió per veure'm nu.

HABITANT: No, de debò que/

VISITANT: I, francament, no ho vull saber.

HABITANT: Jo només li dic que per avergonyir els morosos no li cal disfressar-se amb un frac.

VISITANT: (*Molt digne.*) El frac no és una disfressa.

HABITANT: No, molt bé. Molt bé. No és una disfressa. El que vull dir és que no li cal un frac per avergonyir la gent. Podria anar, i només és un exemple, podria anar despullat. No troba que si anés nu els avergonyiria més?

VISITANT: Potser sí, però en aquest cas el principal avergonyit seria jo. A més, no sé si està permès anar despullat pel carrer.

HABITANT: Jo diria que sí. Hi ha un home que s'hi passeja en bici. Que es passeja nu, vull dir.

VISITANT: Ah, sí?

HABITANT: Sí. L'altre dia me'l vaig trobar al carril bici de la Diagonal.

VISITANT: Doncs tenia entès que no es podia anar amb el tors nu.

HABITANT: Això és només en el cas dels turistes.

VISITANT: Dels turistes?

HABITANT: Sí, dels turistes. La gent de Barcelona pot anar com vulgui.

VISITANT: N'està segur?

HABITANT: Sí, crec que sí.

VISITANT: Jo sóc de Sant Joan Despí.

HABITANT: Ah.

VISITANT: Jo sóc de Sant Joan Despí. Ergo, no sóc de Barcelona. A Barcelona només vinc per feina. Ergo, tampoc sóc turista. Si no sóc de Barcelona i no sóc

turista, puc passejar despullat per Barcelona?

HABITANT: No ho sé.

VISITANT: Segons m'acaba de dir, només poden anar nus els barcelonins.

HABITANT: La veritat és que/

VISITANT: És clar que Sant Joan Despí pertany a la província de Barcelona. I no només això, també és dins de l'àrea metropolitana de Barcelona. Jo crec que això m'hauria de permetre passejar-me nu per la capital. No li sembla?

HABITANT: No ho sé.

VISITANT: De totes maneres, ja li dic que no estic segur que passejar-me nu pel carrer faci avergonyir els morosos.

HABITANT: No n'està segur?

VISITANT: No.

HABITANT: Doncs n'hauria d'estar. Al cap i a la fi, vostè també és un morós.

VISITANT: Això és veritat. Però cada morós és un món.

HABITANT: En qualsevol cas, no es tracta tant del morós en si com del context.

VISITANT: Quin context?

HABITANT: El context. Per exemple, per l'Eixample.

VISITANT: Per l'Eixample?

HABITANT: Per exemple. Si vostè seguís a un morós per l'Eixample, potser cridaria l'atenció.

VISITANT: Nu?

HABITANT: Bé, nu o amb frac.

VISITANT: Millor amb frac.

HABITANT: Doncs amb frac.

VISITANT: Sí, millor amb frac que nu. Sabia que l'Eixample és ple d'homosexuals?

HABITANT: No/

VISITANT: No ho sabia?

HABITANT: Tant se val. El que estic tractant d'explicar-li és que si vostè segueix a un morós, amb frac/

VISITANT: Amb frac qui? El morós?

HABITANT: Amb frac vostè.

VISITANT: Que sóc un morós.

HABITANT: Sí, bé, si vostè segueix, amb frac, a *un altre* morós, per l'Eixample, potser, bé, potser no, segurament, cridarà l'atenció. Potser no tant com el ciclista nudista, però la cridarà. En canvi, si segueix al morós per les Rambles, la gent es podria pensar que vostè és un mim.

VISITANT: Un què?

HABITANT: (*Fent mímica.*) Un mim.

VISITANT: Ah, un mim.

HABITANT: Fins i tot podria treure's la *xistera*!

VISITANT: Barret de copa.

HABITANT: Fins i tot podria treure's el barret de copa i, amb una mica de sort, un turista, el típic turista que té prohibit fer topless, un turista, dic, hi podria llançar una moneda. Al barret. De copa.

VISITANT: No m'agraden els mims. Em fan basarda.

HABITANT: És un exemple. El que vull dir és que no és el mateix perseguir morosos a l'Eixample que a les Rambles. O al Tibidabo.

VISITANT: En realitat sí que és el mateix. Durant una temporada vaig haver de seguir un morós fins al Tibidabo. I més d'una vegada. En certa ocasió el vaig seguir per dintre del Castell Misteriós. Hi havia una mena de bóta de vi gegant que no parava de donar voltes. Va ser una experiència lamentable. Hi ha estat, al Castell Misteriós del Tibidabo?

HABITANT: (*Fa que sí.*) Jo vaig treballar-hi un estiu, quan estava estudiant.

VISITANT: Al Castell Misteriós?

HABITANT: No, al Tibidabo. Jo m'hi passejava disfressat de goril·la. Parcialment disfressat de goril·la: de cintura cap avall anava embotit en unes cames de goril·la, i de cintura cap amunt anava vestit d'explorador. A dintre d'una gàbia que transportava el goril·la.

VISITANT: Però el goril·la era vostè.

HABITANT: No, el goril·la era de mentida. Era un ninot. Però les cames del goril·la eren les meves.

VISITANT: I les cames de l'explorador?

HABITANT: Eren de mentida. (*Pausa.*) Era horrible. No es pot imaginar la calor que vaig haver de suportar per culpa d'aquelles cames de goril·la pelut de merda. No

s'ho pot imaginar. I a sobre pesava una barbaritat.

VISITANT: Me'n faig càrrec.

HABITANT: Tot el dia amunt i avall carregant aquella disfressa dels collons, mort de calor, i de vergonya. Perquè a mi em feia vergonya. Sobretot quan m'hi trobava algun conegut. Normalment no em reconeixien, perquè duia un salacot, però tot i així... Una vegada m'hi vaig trobar una exnòvia. Anava amb un paio. Va anar d'un pèl que no em reconegués. Va ser horrible. Però la gent no passava vergonya. Em veien, els seguia, els empaitava, i no passaven vergonya. Ningú. Mai. *(Pausa.)* En canvi, si hagués estat a l'Eixample, sí que haurien passat vergonya. O pitjor, haurien cridat a la policia. Perquè una cosa és passejar-se damunt d'una bicicleta en pilotes i una altra cosa molt diferent és anar empaitant la gent disfressat d'explorador goril·laire pel carrer Provença. *(Pausa.)* Això és pel context.

VISITANT: Jo no el recordo a vostè.

HABITANT: Com?

VISITANT: Les vegades que he anat al Tibidabo, no recordo que hi hagués cap goril·la amb una gàbia.

HABITANT: Bé, ja li he dit que això va ser un estiu, només. I fa molts anys.

VISITANT: De totes maneres, també és possible que no m'hi fixés. Perquè jo hi anava per feina. Sempre he anat al Tibidabo per feina. Mai hi he anat per plaer. I per això és possible que hi hagués un goril·la i que jo no m'hi fixés. El que sí recordo és fixar-me en l'església, sobretot en el Crist que hi ha al damunt, amb els braços en creu. Recordo haver-m'hi fixat, i haver pensat: Em recorda el Cristo Redentor de Rio de Janeiro. I no només això. També recordo haver pensat: Mira, els podrien casar. No van casar l'Estàtua de la Llibertat i la de Colom? Doncs podrien casar el Crist del Tibidabo amb el Crist del Corcovado. I vaig pensar: No estaria malament, una boda homosexual entre dos Cristos. Però hauria de ser una boda civil, és clar, no una boda cristiana. Els Cristos no poden tenir una boda cristiana. L'Església no ho permetria.

HABITANT: No, segur que no. S'armaria un cristo. *(Riu.)* Un cristo.

VISITANT: Jo estava parlant seriosament.

Sona el timbre de la porta.

L'HABITANT s'aixeca.

VISITANT: Què fa?

HABITANT: Vaig a obrir?

VISITANT: Per què?

HABITANT: Perquè han trucat.

VISITANT: (*Aixecant-se.*) No ho pot fer.

HABITANT: Per què no?

VISITANT: Perquè és la Pantera Rosa.

HABITANT: No ho és.

VISITANT: Sí que ho és.

HABITANT: Com ho sap?

VISITANT: I com ho sap vostè, que no ho és?

Torna a sonar el timbre.

HABITANT: Perquè és el carter. Sempre truca dues vegades.

L'HABITANT riu. Surt.

HABITANT (VEU): Tenia raó! És el carter!

VISITANT: No l'obri!

HABITANT (VEU): Per què no?

VISITANT: Perquè és una trampa.

HABITANT (VEU): Va, home!

VISITANT: Siplau, no l'obri.

HABITANT (VEU): I què faig, espero que marxi?

VISITANT: Sí!

HABITANT (VEU): Però ja ens deu haver sentit!

VISITANT: Potser és sord.

HABITANT (VEU): Si fos sord no s'estaria al davant de la porta, esperant que l'obríssim!

VISITANT: Això és perquè és una trampa!

HABITANT (VEU): Vinga, home! Com vol que sigui una trampa? L'home està fent la seva feina. De fet, porta un paquet. Sap què? Vaig a obrir.

El VISITANT surt corrents.

HABITANT (VEU): Però què fa?!!

L'HABITANT entra trontollant. Cau a terra.

Entra el VISITANT.

HABITANT: *(Aixecant-se.)* S'ha tornat boig o què?!!!!

L'HABITANT empeny el VISITANT.

VISITANT: Ho sento.

HABITANT: És pot saber per què collons ho ha fet, això?!

VISITANT: Ja li he dit que ho sento.

HABITANT: Això no és cap resposta.

VISITANT: Era una trampa. No podia deixar que obrís la porta.

HABITANT: No era una trampa. El carter venia a deixar-me un paquet.

VISITANT: Potser era un paquet bomba.

HABITANT: Va, vinga, home! Qui voldria deixar-me un paquet bomba? La Pantera Rosa?

VISITANT: Sí, tot això és un pla orquestrat per ella. N'estic convençut. *(Pausa.)* Bé, potser no era un paquet bomba. Era un paquet per despistar. Una mena de cavall de Troia, però sense homenets a dins.

HABITANT: Sap què? Ara ho comprovaré.

VISITANT: No ho pot fer.

HABITANT: És clar que puc.

L'HABITANT surt.

VISITANT: No ho faci.

HABITANT (VEU): Ho estic fent! (*Pausa.*) Estic obrint! Estic sortint per la porta! ¡No hay moros en la costa! Ni panteres!

Silenci.

El VISITANT va cap al sofà. Aixeca el coixí. Agafa la pistola. Amb un gest d'avorriment, s'apunta a la temple. Prem el gallet.

Silenci.

VISITANT: Pum.

*Torna a deixar la pistola al sofà. Hi col·loca el coixí a sobre.
Entra l'HABITANT amb una nota de paper.*

HABITANT: M'ha deixat una nota a la bústia.

VISITANT: La Pantera?

Pausa.

HABITANT: No. El carter. Ara hauré d'anar a Correus a recollir el paquet. Tot per culpa seva i de la seva puta pantera dels collons.

VISITANT: Li demano disculpes. Però vostè ha de comprendre que havia de prendre precaucions. Oi que ho comprèn?

HABITANT: És per a la Marga, la meva dona. Vaig comprar per Amazon l'última novel·la de Colleen McCullough. En anglès. No podia esperar que sortís la traducció.

VISITANT: Vostè sap anglès?

HABITANT: *Comme ci comme ça.* A nivell de lectura. Però el llibre és per a la Marga. Per a la meva dona. És... un regal.

VISITANT: Vol dir que no se'l pensa llegir?

Silenci.

HABITANT: Potser encara sóc a temps d'enxampar el carter.

VISITANT: No ho faci.

HABITANT: No pot haver anat gaire lluny. Segurament està repartint el correu a l'edifici del costat. O a l'altre.

VISITANT: És perillós.

HABITANT: *(Riu.)* Perillós? El carter és perillós?

VISITANT: La Pantera Rosa.

HABITANT: No hi ha cap Pantera Rosa! Quantes vegades l'hi he de dir? No hi ha cap Pantera Rosa. Ara mateix he sortit a la bústia i no n'he vista cap.

VISITANT: Que no l'hagi vista no vol dir que no hi sigui. Potser estava amagada. Bé, potser no. Segur. Estava amagada.

HABITANT: Sí, potser sí. Acceptem per un moment que vostè té raó, i que la Pantera estava amagada. Estava amagada, molt bé. Estava amagada. Però no m'ha atacat.

VISITANT: Que no l'hagi atacat no vol dir que no ho pugui fer.

HABITANT: Ja.

VISITANT: És perillosa.

HABITANT: Ho sento, però ja se m'han acabat tots els motius que tenia per creure'l a vostè. Suposant que mai n'hagués tingut cap, de motiu. Assumeixi-ho: no té cap credibilitat. De fet, té tan poca credibilitat que si de debò tingués una Pantera Rosa al darrere seguiria tenint una credibilitat nul·la. I resulta evident que no n'hi ha cap, de Pantera.

VISITANT: M'ha de creure. Sisplau.

HABITANT: Per què? Per què l'he de creure?

VISITANT: Perquè estic desesperat.

HABITANT: Això sí que m'ho crec.

VISITANT: Em creu?

HABITANT: I tant que el crec. Crec que és un home desesperat. I un home desesperat és capaç de mentir.

VISITANT: M'ha de creure.

HABITANT: Un home desesperat és perfectament capaç de mentir, i de coses pitjors.

VISITANT: Pitjors?

HABITANT: Pitjors.

VISITANT: Què hi ha pitjor que mentir?

HABITANT: Què...? Moltes coses. Robar, violar, assassinar.

VISITANT: Què insinua?

Pausa.

HABITANT: Ara vinc.

VISITANT: No pensarà sortir amb aquestes sabatilles?

HABITANT: Té raó. Per una vegada té raó. (*Sarcàstic.*) Em podrien confondre amb la Pantera Rosa.

L'HABITANT es treu les sabatilles mentre va cap a la sortida.

VISITANT: No pot. No pot sortir deixant un desconegut sol a casa seva. Un desconegut que a sobre és un home desesperat.

HABITANT: Té raó. Torna a tenir raó. (*Pausa.*) Vagi-se'n. No m'ho faci repetir. (*Pausa.*) Vagi-se'n.

Silenci.

L'HABITANT es rendeix. Es torna a posar les sabatilles.

HABITANT: Vol beure alguna cosa?

VISITANT: Eh? No.

HABITANT: Convida la casa.

VISITANT: Gràcies. Però no.

L'HABITANT s'arronsa d'espatlles. Va cap al moble bar i se serveix un bourbon.

Comença a beure.

HABITANT: Així que no vol marxar.

VISITANT: No, de moment no.

HABITANT: Per la Pantera.

VISITANT: Sí.

HABITANT: Té por de la Pantera.

VISITANT: No és por. És prudència.

HABITANT: És por. Però no n'ha de tenir. No ha de tenir por perquè no li farà res. La Pantera no li farà res. Tret de perseguir-lo, és clar. És l'únic que pot fer. Només el perseguirà fins Sant Just Desvern i/

VISITANT: Sant Joan Despí.

HABITANT: Només el perseguirà fins Sant Joan Despí i l'averkonyirà. No n'hi ha per tant. A més, vostè no té vergonya. Si en tingués no faria el que està fent.

VISITANT: No és qüestió de vergonya, ja l'hi he dit, sinó de prestigi professional. De credibilitat. D'autoritat moral. Si la gent sap que el cobrador de morosos és un morós, perdo tota la meva autoritat moral. I en la meva professió, si no tens autoritat moral no ets ningú.

HABITANT: Però no el matarà.

VISITANT: Com diu?

HABITANT: La Pantera Rosa. No el matarà.

VISITANT: És clar que no.

HABITANT: Abans ha dit que el mataria.

VISITANT: De gana. Vaig dir que em mataria de gana. Si no puc treballar, no puc menjar. Ara no, ara encara tinc la nevera plena, però a la llarga/

HABITANT: Potser sí que és una assassina.

VISITANT: No.

HABITANT: Per què no? No la coneixem. No sabem res d'ella.

VISITANT: Els assassins no es disfressen de Pantera Rosa.

HABITANT: Això és el que espera que creiem.

VISITANT: S'està burlant de mi?

HABITANT: No. Només intento contemplar les diferents possibilitats.

VISITANT: Deixi's de possibilitats. Això és molt seriós.

HABITANT: (*Fart.*) Serà tot el seriós que vulgui, però això és casa meva. No pots irrompre en casa de ningú, disfressat d'aquesta manera/

VISITANT: No és una disfressa.

HABITANT: No pots entrar amb una disfressa de pingüí, dir que et persegueix un putó dibuix animat, i demanar-me serietat. Per favor.

L'HABITANT fa un glop. Acte seguit, comença a taral·lejar el tema de L'inspector Gadget.

VISITANT: Què fa?

HABITANT: (*Acaba l'estrofa.*) *La Pantera Rosa.*

VISITANT: Això no és *La Pantera Rosa*. Això és *L'inspector Gadget*.

HABITANT: *L'inspector Gadget?* N'està segur?

VISITANT: Seguríssim.

HABITANT: No s'estarà confonent amb l'inspector Clouseau? Ja sap, l'inspector que sortia als dibuixos de *La Pantera Rosa*.

VISITANT: No, és la música de *L'inspector Gadget*. I l'inspector Clouseau, per cert, era el personatge que sortia a les pel·lícules de *La Pantera Rosa*, el que estava interpretat per Peter Sellers, no el que sortia a la sèrie de dibuixos animats. Aquell era un inspector sense nom.

HABITANT: No es deia Clouseau? (*Cantant.*)

“Clouseau, Clouseau, llum de la meva vida,
Clouseau, Clouseau/

VISITANT: No, no es deia Clouseau.

HABITANT: (*Cantant.*)

“No defacis ma il·lusió.”

VISITANT: L'inspector dels dibuixos animats es deia Inspector. Inspector i punt.

HABITANT: Inspector i punt. (*Pausa.*) I com feia la música de *La Pantera Rosa*?

VISITANT: Vol que se la taral·laregi?

HABITANT: Sisplau.

VISITANT: Ho diu de debò? De debò vol que se la taral·laregi? Vol que se la

taral·laregi per continuar prenent-me el pèl?

HABITANT: No li prendré el pèl. Va, home. Sisplau.

Pausa.

VISITANT: No.

L'HABITANT apura el got. Se'l torna a omplir.

HABITANT: Segur que no vol beure res?

VISITANT: No. No bec mentre estic treballant.

HABITANT: Però ara no està treballant. Oi? *(Pausa.)* Ara no està seguint ningú. No està seguint cap... morós.

Silenci.

VISITANT: Porto dos mesos seguint-lo. De veritat que no se n'havia adonat?

HABITANT: *(Atordit.)* No...

VISITANT: De debò que no recorda haver-me vist? No recorda haver-me vist al carrer? A aquest mateix carrer? A la parada de l'autobús? Al supermercat? *(Pausa.)* No em recorda fullejant una revista de sudokus al quiosc on compra el diari? *(Pausa.)* No s'ha fixat mai en mi, assegut dues taules més enllà al bar de mala mort on va cada dia a fer el cafè?

HABITANT: No, la veritat és que no. Portava...?

VISITANT: Que si portava frac? És clar que portava frac! Estava treballant.

HABITANT: Doncs no...

VISITANT: Doncs sí.

HABITANT: No pot ser.

VISITANT: És clar que pot ser. I sap per què? I sap per què pot ser? Perquè vostè no s'hi fixa. No es fixa en l'ortografia dels seus poemes. No es fixa/

HABITANT: Els meus poemes?

VISITANT: Sí, els seus poemes.

HABITANT: De quins poemes parla?

VISITANT: Els poemes. Els micropoemes que escriu amb el mòbil a l'autobús. Són plens de faltes.

HABITANT: ¿Com... com sap vostè que/

VISITANT: L'he estat seguint. Ja l'hi he dit. (*Pausa.*) Borinot amb ve baixa.

Humidificador sense hac. Halitosi sense hac i amb ela geminada! Els seus micropoemes són plens de faltes d'ortografia.

HABITANT: No... (*Pausa.*) No són faltes. Són llicències poètiques.

VISITANT: És clar.

HABITANT: Sí, llicències. Juan Ramón Jiménez escrivia *virjen, geometría* i... i... i *nostaljia* amb jota! I l'americà aquell, com es deia?... e. e. cummings, escrivia les inicials del seu nom amb minúscules.

VISITANT: No era ell. Eren els seus editors. Eren els seus editors els que escrivien el seu nom amb minúscules. Però és clar, és normal que no ho sabés, això.

Perquè vostè és veterinari.

HABITANT: I...?

VISITANT: I és de ciències. Un home de ciències incapaç d'adonar-se que hi ha un home amb frac i barret de copa que l'està perseguint a totes hores, tots els dies, des de fa dos mesos. (*Pausa.*) Per cert, hauria de canviar el pin del mòbil. 1-2-3-4 és una combinació massa òbvia.

HABITANT: Per què ho fa?

VISITANT: Per què faig què?

HABITANT: Per què em diu tot això? Per què... per què em segueix?

VISITANT: Ja l'hi he dit. Faig la meva feina.

HABITANT: Per què jo?

VISITANT: Per què no? A algú li havia de tocar.

HABITANT: Ja, però jo no...

VISITANT: Vostè sí.

HABITANT: Jo no sóc... Jo no sóc cap morós.

VISITANT: En això s'equivoca.

HABITANT: No. Hi ha hagut un malentès.

VISITANT: No, no ho crec. No em consta que en aquesta ciutat hi hagi més

veterinaris que es diguin com vostè, que escriguin micropoemes amb el mòbil, i que tinguin per costum masturbar-se a la consulta mentre pensen en l'Elena, una de les infermeres que atén la Marga, la seva dona. Qui, per cert, el juliol del 2001 va entrar en un coma profund i encara no ha despertat.

Silenci.

VISITANT: Ho sento. Tan sols és una suposició. Òbviament, m'és impossible saber en qui pensa mentre es masturba.

L'HABITANT agafa el mòbil. Pitja uns botons. Espera.

HABITANT: Què ha fet?

VISITANT: Ja l'hi he dit que havia d'haver canviat el pin.

L'HABITANT, ple de ràbia, és a punt de llançar-li el mòbil. Al final el llança contra el sofà, amb impotència.

HABITANT: És ridícul. Tot és ridícul.

VISITANT: La vida és ridícula. Sempre ho ha estat.

HABITANT: Ara més.

L'HABITANT beu del got.

VISITANT: Sap què? Vostè em cau bé. Si no estigués treballant, no em faria res acompanyar-lo amb la beguda. Però les normes són les normes. A més, el meu client és molt intransigent. Si descobrís que he estat bevent en acte de servei, i cregui'm que ho descobriria, ja em podria anar acomiadant de la feina.

HABITANT: El seu client.

VISITANT: Sí, el meu client. És un senyor molt gran, però amb una memòria prodigiosa. Tot i que tampoc li cal tenir una gran memòria per recordar-se del deute.

HABITANT: Quin deute?

VISITANT: El deute que vostè va contreure amb ell. Segur que vostè també se'n recorda.

HABITANT: No, no me'n recordo.

VISITANT: Faci memòria.

HABITANT: Jo no tinc cap deute amb ningú.

VISITANT: N'està segur?

HABITANT: Absolutament.

VISITANT: És una llàstima. De totes maneres, no m'estranya. I cregui'm que el comprenc perfectament. Comprendc que, donades les condicions del contracte que va establir amb el meu client, es resisteixi a complir amb la seva part.

HABITANT: Contracte? De quin cony de contracte m'està parlant?

VISITANT: D'un que va signar fa sis anys, vuit mesos i sis dies. Segur que no se'n recorda?

HABITANT: Que no, que no me'n recordo, collons! I sap per què no me'n recordo? Perquè no hi ha res a recordar. Perquè jo mai a la vida he signat cap cony de contracte amb cap senyor gran. Perquè estic fins als putos collons que m'estigui prenent el pèl, i perquè si no he trucat a la policia és perquè no sé què li ha fet al meu mòbil.

VISITANT: Sis anys, vuit mesos, sis dies. No cal que dissimuli. És clar que se'n recorda. No pot ser tan despistat. És impossible. *(Pausa.)* Ho sento, de veritat. Sis anys i mig és un termini molt curt, ho sé. L'habitual a aquesta mena de negociacions és que el termini de venciment sigui de cinc lustres, com a mínim, però el meu client s'ha posat molt pesat. Hi ha molta gent que s'ha demorat, que s'ha lliurat a plaers mundans sense recordar que havia arribat el moment de pagar. I no parlo de vostè. Parlo de persones que havien contret el seu deute des de fa molt més temps del que s'imagina. Polítics, banquers, empresaris, arquebisbes. Ells encara no han pagat. En canvi, vostè. Em sap molt de greu. De veritat que em sap molt de greu. Al final sempre acaben pagant justos per pecadors. O petits pecadors per grans pecadors.

HABITANT: No...

VISITANT: No és just, ho sé. No és just, però jo no faig les normes. Jo només faig la

meva feina. Jo només compleixo les clàusules del *meu* contracte. I el meu client està molt ansiós. (*Pausa.*) En cas contrari, estic convençut que no tindria cap inconvenient per concedir-li tot el temps que li calgués per saldar el seu deute.

HABITANT: Continuo sense saber de què m'està parlant. L'únic que sé és que m'ha confós amb una altra persona. M'ha confós o m'està gastant una broma.

VISITANT: No és cap broma.

HABITANT: I tot allò de la Pantera Rosa? Tampoc era cap broma?

VISITANT: Era una llicència. Una llicència poètica.

HABITANT: (*En veu baixa.*) Serà fill de puta!

VISITANT: Com diu?

HABITANT: Res. (*En veu baixa.*) Fill de puta. (*Pausa.*) Coses meves.

VISITANT: La història de la Pantera Rosa era una estratègia per entrar al seu domicili. I per trencar el glaç. Però no era cap broma.

HABITANT: Molt bé, si no és cap broma, això vol dir que m'ha confós amb algú altre.

VISITANT: No, no l'he confós amb cap altre. Ja li he dit que l'he estat seguint i/

HABITANT: Doncs ha estat seguint la persona equivocada.

VISITANT: No. No m'he equivocat.

Pausa.

HABITANT: Des de quan m'ha estat seguint?

VISITANT: Des de fa dos mesos.

HABITANT: Ja. I com és possible que no me n'hagués adonat?

VISITANT: Perquè no s'hi fixa, ja l'hi he dit. De totes maneres, l'entenc. Entenc que té el cap en un altre lloc. Amb la seva dona en coma. Però s'hauria de recordar del deute. Tampoc fa tant de temps que el va contreure. Fa sis anys, vuit mesos i sis dies. Ja l'hi he dit. El contracte era molt explícit pel que fa al termini de venciment. Sis anys, sis mesos i sis dies. I d'això fa dos mesos.

HABITANT: Ho sento, però si li deguéssis diners a una persona, li asseguro que me'n recordaria.

VISITANT: No es tracta de diners.

HABITANT: Com?

VISITANT: No es tracta de diners. Els diners no tenen res a veure amb el deute que va contreure amb el meu client.

HABITANT: No l'entenc. M'està dient que no li dec diners a ningú?

VISITANT: Al meu client, si més no.

HABITANT: I què és això que li dec, si es pot saber? *(Pausa.)* Sisplau, digui'm què és el que...

Silenci.

VISITANT: Veig que ja va fent memòria.

L'HABITANT se serveix més bourbon. Buida el got.

HABITANT: És clar que me'n recordo. La veritat és que mai no ho he oblidat. El que passa... el que passa és que... que no ho havia relacionat. No sé, no m'imaginava que... *ell...* i... i... i vostè... No, no m'ho imaginava.

VISITANT: "No m'ho imaginava, no m'ho imaginava". I què s'imaginava? *(Pausa.)* Tant se val. Diu que no ha oblidat el contracte.

El VISITANT obre el seu maletí. Treu uns papers.

VISITANT: Aleshores, recordarà haver signat això. És la seva lletra. La seva signatura. La seva sang.

HABITANT: Ho recordo. Ho recordo, sí.

VISITANT: *(Mirant-lo fixament.)* Ja sé que no és assumpte meu, però per què ho va fer? No és que m'importi, la veritat, però ha de comprendre que sento curiositat. Imagino que en devia tenir una bona raó.

L'HABITANT beu.

HABITANT: Estava borratxo.

VISITANT: Borratxo?

HABITANT: Sí, borratxo. Més que borratxo. Portava una trompa incommensurable.

No és que tinguéss alcohol dins la sang, és que tenia sang dins l'alcohol.

VISITANT: Me'n faig càrrec.

HABITANT: No, no se'n fa càrrec. Vostè no en té ni idea, del que és estar Més Que Borratxo. Estava eufòric! La meva vida era una merda i jo era la merda més gran, però estava eufòric. No tenia cap puto motiu per estar-ho, però ho estava. Eufòric. Suposo que això és el que vol dir estar Més Que Borratxo. *(Pausa.)* I l'únic que jo volia era agafar un coma etílic.

VISITANT: Com?

HABITANT: Com ho sent. Volia beure i beure fins entrar en coma.

VISITANT: En coma?

HABITANT: Sí, en coma. Com la Marga, com la meva dona. Perquè no era just. Ella dormia i jo no era capaç de despertar-la. *(Pausa.)* Abans ella tenia el son molt lleuger, sap? Deia que la despertaven els meus roncs. Era mentida, perquè jo no he roncat mai a la vida. Però era la seva excusa. Cada cop dormia menys: hi havia alguna cosa que l'amoïnava, n'estic segur. Crec que en certa manera ella ja sabia el que li havia de passar. Sabia que un dia es quedaria adormida i no es tornaria a despertar.

VISITANT: Va ser un accident. Ella no ho podia preveure.

HABITANT: De debò ho creu? De debò creu que va ser un accident?

VISITANT: Això és el que diu tothom.

HABITANT: Veig que s'ha documentat bé.

VISITANT: Porto dos mesos seguint-lo. Sent la seva ombra. No se n'oblidi.

HABITANT: Sí, és clar.

Silenci.

HABITANT: El més probable era que no despertés... que no despertí mai.

Silenci.

HABITANT: De vegades faig com que ronco. *(Ronca.)* Quan sec al seu costat, faig

com que ronco, però ella continua igual. De vegades li faig un petó als llavis, però no es desperta. Això només passa al conte de la Blancaneu.

VISITANT: La Bella Dorment. La Blancaneu es va despertar quan va expulsar el tros de poma.

HABITANT: Vol que li expliqui perquè ho vaig fer, o no?

VISITANT: Sí, sisplau.

HABITANT: Llavors no m'interrompi.

VISITANT: Ho sento.

HABITANT: La meva dona no despertava. Per això volia entrar en coma. Em semblava l'única escapatòria. Ho comprèn, ara?

VISITANT: No li acabo de veure el sentit.

HABITANT: I no l'hi veurà mai. De totes maneres, no era el coma el que jo volia.

VISITANT: Però acaba de dir/

HABITANT: Sé perfectament el que acabo de dir. Jo *em pensava* que volia entrar en coma, i per això bevia, i bevia... (*Cantant.*)

“Y beben, y beben, y vuelven a beber...”

(*Beu.*) Però *en realitat* no volia entrar en coma. El que jo volia, el que jo volia realment, era ser immortal.

VISITANT: Immortal?

HABITANT: No sé de què se sorprèn. S'ha llegit bé aquests papers? (*Assenyala el contracte.*) En efecte, el que jo volia era ser immortal. La meva vida era una merda, i per seguir així m'hauria estimat més estar mort o comatós, però no podia deixar la meva dona en aquest estat. Ella em necessitava. Ella em necessita. Necessita que estigui al seu costat, animant-la, roncant-li, llegint-li totxos de Colleen McCullough en anglès (*Pausa.*) Sap què? La setmana passada, quan va marxar l'Elena, la infermera, li vaig parlar d'ella. A la Marga. Li vaig parlar de l'Elena. Li vaig dir que estava molt bona, que em posava molt, i que me la volia follar. Volia picar-la, posar-la gelosa. Perquè la Marga no és gaire gelosa, però quan li agafa, li agafa. I no vegis com li agafa! Seria capaç de sortir del coma i llançar-se'm a sobre i matar-me. (*Pausa.*) No va passar, és clar. Vaig estar a punt de dir-li que jo també li agrado a l'Elena, i que l'altre dia vam follar i que ho fem tots els dies, pel matí i per la tarda, i també per la nit. Però no m'hauria cregut. No

sé dir mentides. I, encara que en sabés, la Marga se n'adonaria. *(Pausa.)*

M'agradaria molt fotre un clau amb l'Elena, només un, per poder-l'hi dir a la Marga i que fos veritat. Llavors sí que es despertaria. N'estic segur.

VISITANT: No n'estigui tan segur. Tinc entès que el coma es caracteritza per la pèrdua total de la consciència i la sensibilitat, i/

HABITANT: Però qui collons és vostè? La Viquipèdia?

VISITANT: No.

HABITANT: Vostè no en té ni idea. A més, aquí l'únic metge sóc jo.

VISITANT: Veterinari.

L'HABITANT beu.

HABITANT: Resumint. Que vaig buidar tot el moble bar, però no em vaig quedar en coma. Per què? No ho sé. Només sóc veterinari, i l'únic lloc on he vist animals borratxos és al YouTube. *(Pausa.)* Sigui com sigui, vaig agafar un pet de campionat. No, de pentacampionat. I va ser llavors quan vaig comprendre el que li acabo de dir: que no li feia cap favor a la Marga si jo també em quedava en coma, que havia de ser al seu costat despert i fins al final. No podia abandonar-la. *(Beu.)* Tampoc podia morir. No em podia morir i deixar-la en aquell estat. *(Pausa.)* De sobte, vaig tenir por. Em va agafar una por espantosa a la mort. No per mi, perquè la meva vida era una merda, sinó per ella. Bé, per mi també, però sobretot per ella. Però ella... fins quan podia continuar així? Vaig tenir por que es quedés en coma eternament. I jo no la podia deixar així. Ho comprèn?

VISITANT: Sí, ho comprenc.

HABITANT: Que va. Vostè no comprèn res. Es pensa que comprèn, però l'únic que té és informació. Dades. I amb la informació no n'hi ha prou.

L'HABITANT torna a beure, ara directament de l'ampolla.

HABITANT: Llavors, vaig començar a tenir fred. Un fred espantós que se m'havia ficat per tot el cos. Com si tot l'alcohol que duia a sobre s'hagués congelat. Després se'm va passar, però llavors ja desitjava amb totes les meves forces ser

immortal. No sabia com, però ho seria. Tenia cap altra alternativa, potser?

VISITANT: Continuar sent mortal, com tothom.

HABITANT: Abans em queia millor, vostè. *(Pausa.)* Va ser llavors quan em vaig recordar de l'anunci.

VISITANT: Quin anunci?

HABITANT: Un anunci. Un anunci d'un cotxe. Sortia a la tele. Un home havia fet un pacte amb el Diable, i havia aconseguit la immortalitat. Era només un anunci, però vaig pensar que tan de bo fos possible. Tan de bo li pogués vendre la meva ànima al Diable, o a qui fos, per tal de ser immortal. Això és el que vaig pensar. *(Pausa.)* I no només ho vaig pensar. També ho vaig cridar. Vaig cridar i cridar, i vaig cridar tan fort que les parets no es van ensorrar de miracle.

VISITANT: De *miracle*? Té gràcia que faci servir aquesta paraula. *Miracle*.

HABITANT: Per què?

VISITANT: Per què? Perquè estava parlant de vendre-li l'ànima al Diable. *(Pausa.)* A mi m'ha fet gràcia.

HABITANT: Això és el que vaig dir. Que volia vendre-li l'ànima al Diable. I ho vaig dir ben alt. Vaig cridar: "Satanàs, em sents? Et venc l'ànima! La meva ànima a canvi de la immortalitat! Vamos, ¡que me la quitan de las manos!"

VISITANT: Tothom pot invocar al Maligne, i gairebé tothom ho ha fet o ho farà en algun moment de la seva vida. Però això no vol dir que el Maligne hagi d'acudir al seu costat, com si fos un taxi.

HABITANT: Pot ser. Però gairebé ningú ho diu de veritat. Jo, en canvi, ho vaig dir de tot cor. Estava borratxo, i els borratxos sempre diuen la veritat. A més, em vaig passar tota la nit cridant a Satanàs, invocant-lo, conjurant-lo, maleint-lo i cagant-me en la puta mare que el va parir. *(Somriu.)* Al final em sembla que es va donar per al·ludit.

VISITANT: I se li va aparèixer amb el contracte.

HABITANT: Per un moment vaig notar un ofec, com si algú m'estigués estrangulant. Però no hi havia ningú. Jo no veia ningú. Suposo que era la seva manera de dir-me que em callés d'una puta vegada. Llavors, tot i que m'estava ofegant, em va agafar un atac de riure. Sona ridícul, però és que de sobte em vaig recordar de Darth Vader.

VISITANT: Darth Vader?

HABITANT: Sí, Darth Vader. Darth Vader escanyant un dels seus oficials amb el poder de la Força. Bé, és ridícul, perquè m'estava ofegant, no tenia cap motiu per riure. *(Pausa.)* Llavors vaig deixar d'ofegar-me. I se'n va anar la llum... Però no, no. No va ser això, no va anar així, perquè no tenia cap llum encès. Era de nit, però tot estava apagat. No sé, potser la foscor es va tornar més fosca. I va ser aleshores quan va aparèixer una flama. I darrere de la flama hi havia/

VISITANT: Llucifer.

HABITANT: O Satanàs.

VISITANT: Llucifer vol dir 'aquell qui porta la llum'.

HABITANT: Però són el mateix, oi?

VISITANT: Segons el cristianisme, sí. Segons els hebreus, Llucifer i Satanàs no són el mateix dimoni.

HABITANT: Si vostè ho diu... Al cap i a la fi, és el seu client.

VISITANT: Ho vaig llegir a la Viquipèdia. *(Pausa.)* Però sí, jo diria que tots dos són el mateix individu.

HABITANT: I què tal és?

VISITANT: Com diu?

HABITANT: Què tal és? Perquè quan el vaig veure, no sé, em va semblar bon tio. Bé, bon tio no és la paraula.

VISITANT: Són dues paraules.

HABITANT: Però em va semblar... Com t'ho diria? Em va semblar una mica estirat, una mica *pijo* metrosexual. Sap els vampirs de *Crepúsculo*? Doncs una mica aquest rotllo. Però, per altra banda, tenia un no sé què com molt... molt... trempat. No sé si m'explico.

VISITANT: No. La veritat és que no.

HABITANT: Bé, tant se val. La qüestió és que em va semblar que hi havia un clima de confiança, i vaig pensar que aquell era un bon moment per fer-li la meva oferta, suposant que encara no se n'hagués assabentat: "Senyor –això li vaig dir: Senyor–, t'ofereixo la meva ànima a canvi de la vida eterna." Hi havia confiança.

Pausa.

VISITANT: Continuï.

HABITANT: Llavors ell em va dir: “Em sembla un tracte just, però l’has de posar per escrit i amb la teva pròpia sang.” I va treure aquests papers. Sembla que per la seva part no hi havia tanta confiança.

VISITANT: El meu client no es refia ni de Déu.

HABITANT: I no m’estranya. De totes maneres, ja em va anar bé. Tot i que m’hauria estimat més no haver-ho fet amb la meva sang.

VISITANT: Al meu client sempre li ha agradat la teatralitat.

HABITANT: Al teatre la sang és de mentida.

VISITANT: La teatralitat i el teatre són dos conceptes diferents.

HABITANT: Sigui com sigui, posar-ho per escrit em va servir per concretar alguns punts que podien resultar una mica... ambigus, o problemàtics. Com aquest.
(*Assenyalant un dels papers.*) Pot llegir aquesta clàusula?

VISITANT: Aquesta?

HABITANT: Sí, aquesta.

VISITANT: (*Llegint.*) “A los efectos del presente contrato/

HABITANT: Ho vaig fer en castellà perquè en català faig moltes faltes.

VISITANT: Ja ho sabia.

HABITANT: Sí, és clar.

VISITANT: (*Segueix llegint.*) “... no se considerará como un estado compatible a la vida eterna el estado de coma o similar. Asimismo, otras enfermedades/

HABITANT: Dit amb unes altres paraules: quin sentit tenia ser immortal si existia el risc d’entrar en coma? Seria com estar mort, mort en vida..., una vida eterna. Un coma etern. Com podria ajudar la Marga, d’aquesta manera?

VISITANT: Molt bé. Aleshores, entenc que aprova totalment les condicions del contracte. O, si més no, que les va aprovar totalment en el moment de signar-lo.

HABITANT: Totalment.

VISITANT: En aquest cas, potser ja va sent hora de complir amb la seva part del tracte, no li sembla? Ja fa dos mesos que va concloure el termini, i/

HABITANT: Dos mesos?

VISITANT: Sí, dos mesos. El temps que fa que l’estic seguint.

HABITANT: Dos mesos no és res.

VISITANT: Dos mesos són dos mesos.

HABITANT: Vostè fa vuit anys que havia d'haver pagat el frac. Vuit anys!

VISITANT: *(S'arronsa d'espatlles.)* Sóc autònom.

HABITANT: Ja.

Pausa.

VISITANT: I doncs?

HABITANT: I doncs?

VISITANT: Doncs que ja li he dedicat massa temps. Dos mesos. I el seu no és l'únic cas que he d'atendre abans de Setmana Santa. He de seguir altres morosos, i comprendrà que no es pot seguir dues persones a la vegada.

HABITANT: Sí que es pot. Al Twitter.

L'HABITANT riu.

VISITANT: Sisplau, no tinc tot el dia.

HABITANT: Ho sento. De debò que ho sento, però no acabo d'entendre què és el que vol de mi.

VISITANT: Que què vull?

HABITANT: Sí, què vol?

VISITANT: La seva ànima. Vull la seva ànima.

HABITANT: Però... però... per què?

VISITANT: Per què? Per què, diu? Perquè ho diu el contracte. Perquè està escrit aquí, amb la seva lletra i amb la seva sang. I perquè ho acaba de reconèixer fa just un moment. *(Li posa el contracte davant dels nassos.)* Ho veu?

HABITANT: Ja ho veig, ja. Sé perfectament quin és el meu deute.

VISITANT: Aleshores?

HABITANT: El problema és que no el puc saldar.

VISITANT: Com diu?

HABITANT: Que no puc saldar el meu deute. No puc complir la meva part del

contracte. M'és completament impossible. Ni volent, podria entregar-li la meva ànima!

VISITANT: No digui bajanades.

HABITANT: No són bajanades. La meva ànima està indissolublement lligada al meu cos i ho continuarà estant fins que em mori. No hi ha mort, no hi ha ànima.

VISITANT: Doncs faci el favor de morir-se.

HABITANT: *(Somriu.)* No puc. Sóc immortal. *(Li posa el contracte davant dels nassos.)* Ho veu? No puc morir!

Silenci.

VISITANT: Però hi ha d'haver... hi ha d'haver alguna forma.

HABITANT: No n'hi ha.

VISITANT: Segur que sí. N'hi ha d'haver. Hi ha d'haver alguna forma. Alguna fórmula.

HABITANT: Doncs digui, vinga. Vejam, quina fórmula hi ha perquè jo renunciï a la meva ànima sense renunciar a la meva immortalitat? Va, digui-m'ho.

VISITANT: No ho sé. *(Pausa.)* No seria...? No seria possible que jo m'emportés la seva ànima i vostè continués estant viu?

HABITANT: Com? Com un vegetal? Deixi'm recordar-li la clàusula que fa tan sols un moment li he demanat que llegís en veu alta. *(Agafa el paper i llegeix.)* "... no se considerará como un estado compatible a la vida eterna el estado de coma o similar." No em puc quedar en coma! No puc viure com un vegetal!

VISITANT: Ja. Ho comprenc.

HABITANT: Sí, vostè sempre ho comprèn.

Silenci llarg i, en el cas del VISITANT, incòmode.

VISITANT: ¿I no seria possible/

HABITANT: No. De cap manera. Viuré eternament, fins la fi dels dies... i després.

¡Hasta el infinito y más allá! Sóc immortal. Im. Mor. Tal. Immortal, jo? Sí. Immortal!
(Riu com un boig.) Sóc immortal! Sóc Déu!!!

L'HABITANT aixeca els braços, desafiant les altures. Ha desafiat al Diable i ha vençut, i ara s'atreveix amb Déu.

Comença a plorar. No plora de riure: plora de plorar.

VISITANT: Vostè no vol ser immortal.

L'HABITANT ja no plora.

VISITANT: Vostè vol morir.

Silenci.

VISITANT: Què li ha fet canviar d'opinió?

Silenci.

VISITANT: La seva dona.

HABITANT: És morta.

VISITANT: Ho sé.

HABITANT: La Marga és morta.

VISITANT: Ho sé.

HABITANT: Ho sap? Què sap?

VISITANT: Ho sé tot. Sé que la seva dona va morir fa quatre dies. Que la Marga, la seva dona, va deixar de respirar fa quatre dies. La seva vida, la seva vida vegetal, va desaparèixer. Va desaparèixer i, amb ella, va desaparèixer el motiu que l'havia portat a anhelar la immortalitat.

Pausa.

HABITANT: Ho ha sentit?

VISITANT: Perdó?

HABITANT: Ho ha sentit. Segur que ho ha sentit. *(Pausa.)* El tret. *(Pausa.)* Just abans que arribés vostè, ni quinze segons abans que truqués a la porta, m'acabava de suïcidar.

VISITANT: Ja.

HABITANT: És veritat! M'acabava de suïcidar... i continuo aquí! Parlant, discutint, argumentant. Viu! No m'he mort. No em creu? Doncs miri.

Agafa la pistola de sota el coixí.

HABITANT: M'acabava de disparar. Així.

L'HABITANT es fica el canó a la boca. Prem el gallet. Se sent un tret.

L'HABITANT es treu la pistola de la boca.

HABITANT: Ho veu?!?! No m'ha passat res!!!

VISITANT: Té raó. No li ha passat res... ara.

HABITANT: No, no m'ha passat res.

VISITANT: No li ha passat res... ara.

HABITANT: No, no m'ha... Què vol dir?

El VISITANT agafa la pistola.

VISITANT: Aquesta pistola no és una pistola.

HABITANT: No...?

VISITANT: Aquesta pistola és la imatge d'una pistola.

HABITANT: De què cony parla?

VISITANT: Que aquesta pipa no és una pipa. Aquesta pistola no és una pistola. Té forma de pistola, textura de pistola, i fa soroll de pistola. Però *no* és una pistola.

HABITANT: És clar que és una pistola!

VISITANT: No, no és una pistola. No és *la* pistola.

El VISITANT agafa l'HABITANT d'un braç i tira d'ell fins a la porta que dóna a les

habitacions. Assenyala al terra més enllà del llindar.

VISITANT: Això és una pistola.

L'HABITANT ha empal·lidit de sobte.

VISITANT: És *la* pistola.

Silenci.

VISITANT: I això que hi ha amb *la* pistola, això...

HABITANT: Això sóc jo.

VISITANT: No, doctor. Això *era* vostè.

Silenci.

HABITANT: Com...? Com?

El VISITANT li mostra el contracte.

VISITANT: Veu el contracte?

L'HABITANT el mira, sense entendre res.

VISITANT: Ho veu?

HABITANT: No sé què vol que hi vegi.

VISITANT: El contracte.

HABITANT: Ho veig. És clar que ho veig.

VISITANT: No troba que hi falta res?

HABITANT: Com?

VISITANT: No hi troba res a faltar?

HABITANT: No...

VISITANT: Fixi-s'hi bé. *(Pausa.)* Aquí.

HABITANT: La meva firma?

VISITANT: No, al costat.

HABITANT: Aquí no hi ha res. No sé què...

Pausa.

VISITANT: Exacte. Al costat de la seva firma no hi ha res. El meu client no va signar el contracte.

HABITANT: No...?

VISITANT: No. No el va arribar a signar.

HABITANT: No ho entenc.

VISITANT: El meu client no va signar el contracte perquè des del primer moment ja sabia que era inviable. De seguida es va adonar que si li concedia la vida eterna a canvi de la seva ànima, mai l'hi podria cobrar.

HABITANT: Ho sabia?

VISITANT: És clar que ho sabia! El meu client en sap molt. I se les sap totes.

HABITANT: Però... per què?

VISITANT: Per què li va seguir el joc? Per què li va deixar firmar el contracte?

Perquè no hi tenia res a perdre. *(Pausa.)* El meu client confiava que vostè no descobrís la paradoxa. Esperava que, arribat el moment, li cedís voluntàriament la seva ànima mortal... tot i no estar-ne obligat per contracte.

HABITANT: Però això és fer trampa!

VISITANT: *(Somriu.)* És el Diable.

HABITANT: Pensava que hi havia unes normes. Que amb un contracte pel mig...

VISITANT: Un contracte invàlid. Un contracte que només està signat per una de les parts no té cap validesa.

Silenci.

VISITANT: *(Recitant.)*

“¡Pobre enamorado del mundo! Ahora el dolor
le coagula la sangre, el remordimiento le corroe
y su mente febril engendra un mundo de inútil fantasía...”

HABITANT: Perdó?

VISITANT: Christopher Marlowe, *La trágica historia de la vida y muerte del doctor Fausto*. Ediciones Cátedra. L'hauria de llegir. *(Pausa.)* Potser allà hi ha llibres.

HABITANT: Allà?

VISITANT: *(Mira cap amunt.)* Borges va dir que s'imaginava el cel com una biblioteca. Tal vegada la va encertar.

Silenci.

VISITANT: No faci aquesta cara. Al final s'ha sortit amb la seva. Ha posat fi a la seva vida mortal, i no ha de passar comptes amb el Diable. *(Agafa el barret. Se'l posa.)* No crec que triguin gaire. *(Aixeca lleugerament el barret.)* Bona nit.

El VISITANT surt.

L'HABITANT es queda sol, quiet al mig de la sala.

Una llum zenital es va encenent gradualment sobre ell. No sembla adonar-se'n.

Entra el VISITANT.

VISITANT: Dispensi.

El VISITANT recull el maletí, que s'havia deixat oblidat. Es fixa en la llum zenital.

VISITANT: Ja li he dit que no trigarien.

L'HABITANT aixeca el cap. Per primer cop veu la llum.

El VISITANT torna a fer el gest de comiat amb el barret. Camina cap a la sortida.

S'atura.

VISITANT: No sé on tinc el cap, avui. (*A l'HABITANT.*) La seva dona, la Marga, li envia records.

El VISITANT surt.

La llum continua augmentant en intensitat, i...

HABITANT: Merda!

L'HABITANT s'allunya del focus i surt a pas lleuger.

Fosc.